

sammen med Venstre. Endskønt Valgordningen i det hele har vist sig tilfredsstillende, har jeg ikke noget imod en Revision af Valgloven — maaske vil vi kunne finde en Ordning, som skaber endnu større Frihed for Vælgerne; men at gaa tilbage til det gamle Enkeltmandskredssystem vil jeg advare imod.

Jeg vil gerne gøre nogle politiske Bemærkninger. En Finanslovdebat skal efter min Mening medvirke til, at en Del af det dunkle ligesom bliver klarere, en Del af det, der er skjult i Mørket, kommer frem i Lyset. Der er dem, der mener, at Finanslovdebatten, som den arter sig nu, er af det onde. Bladene raillerer over den stadig flydende Strøm af Veltalenhed. Mange mener, at denne Strøm bør stoppes. Jeg hører ikke til dem. Jeg ved, at i en Finanslovdebat som den, der nu stunder mod sin Afslutning, kunde en Del af det, der er sagt, maaske nok, uden at det havde særlig katastrofale Virkninger: hverken i Nutid eller i Fremtid, have været usagt, men det faar vi tage med. Jeg mener, at Debatten virker hen til, at en Del bliver klarere. Og for mig har denne Finanslovdebat haft den Betydning, at det nuværende Ministeriums politiske Fysiognomi staar mig klarere i dette Øjeblik end før.

For mig tegner Billedet af Ministeriet Neergaard sig saaledes, at det efter denne Debat bliver mere og mere et Konjunkturernes Ministerium. Der er ingen klare Linier i nogen Retning, det hele er ganske uklart. Charles Dickens skildrer i en af sine Fortællinger, David Copperfield, en meget kostelig Skikkelse, Mr. Micawber. Det er ham, der altid er ude for at se, om der ikke skulde vise sig noget. Han spejder ud, om der ikke skulde vise sig en Chance; men Chancen er der ikke, og derfor bliver det almindeligvis heller ikke til noget med Mr. Micawber. Ministeriet Neergaard minder mig om ham. Det har, mener jeg, indtil dette Øjeblik heller ikke vidst, hvad det skulde gøre, ikke i noget Spørgsmaal. Det har, for at nævne Eksempler, ikke vidst, hvad det vilde i et Spørgsmaal, der i høj Grad har været omtalt ved denne Finanslovdebat, nemlig Valutaspørgsmaalet. Man har intet gjort, intet udrettet, kun spejdet efter, om der skulde vise sig noget; men der har indtil dette Øjeblik intet vist sig. Derfor er ogsaa Forholdet dette, at dette Spørgsmaal er ved at vokse det nuværende Ministeriums stærke Mænd over Hovedet. Og paa samme Maade med adskillige andre Spørgsmaal. Der er saaledes Spørgsmaalet om den stadig voksende Dyrtid, heller ikke

dør ved man, hvad man vil. Derfor har man paa enkelte Punkter fortsat den tidligere Regerings Rationerings- og Reguleringspolitik. Jeg tænker saaledes paa Rationering med Hensyn til Brødet, paa Ordningen af Boligspørgsmaalet. Men paa andre Omraader slaar man over i det stik modsatte, f. Eks. i Brændselsspørgsmaalet. Dette sidste vil for øvrigt faa den Virkning, at man i den Vinter, der nu er begyndt, vil faa Brændselspriser, der vil blive af en frygtelig Virkning navnlig for de fattigste i vort Land. Der er dog en Retning, hvor man synes at ville ligesom drive en konsekvent Politik. Det er med Hensyn til Tjenestemandslønninger og Arbejderlønninger. Dér mener Ministeriet, at disse maa ikke stige, saa maa hellere Dyrtiden stige, alt skal dog ikke stige.

Paa Skatteomraadet har der maaske været nogle, der havde ventet at finde en stor og samlet Plan, der skulde afløse det tidligere Regiments planløse Skattepolitik; men det er ikke sket, og det vil, efter hvad den højtærede Statsminister siger, heller ikke ske. Man kører rolig videre paa de fra den radikale Regering arvede Skattelove.

Ogsaa med Hensyn til den Tilslutning, Ministeriet skal have, for at kunne leve sit politiske Liv, synes det, som om man vil føre en Konjunkturpolitik. Den ene Dag ser man Venstres Ordfører række Haanden ud efter det Parti, der forud for hvert Valg, altsaa tre Gange, er blevet slaaet ihjel, nemlig det radikale Parti; men den næste Dag hører man det ærede Medlem Hr. J. A. Hansen sige om det samme Parti: Vig bag mig, dig vil vi ikke have med at gøre! Saaledes tegner Ministeriets Politik sig for mig som Mr. Micawber, der spejder efter, om der dog ikke skulde vise sig noget. Men der viste sig ingenting.

Jønson: Det er snart 14 Dage siden, jeg forlangte Ordet, og der er i den mellemliggende Tid, navnlig af mine Partifæller, fremdraget en Del af det, jeg vilde have omtalt; jeg kan derfor fatte mig meget kort.

Jeg har først et Ønske, om jeg maa kalde det saa, at rette til den højtærede Trafikminister angaaende Stationsforholdene i min Opstillingskreds. I Valby er der nu paa det nærmeste 30 000 Mennesker, og Stationen dér tjener foruden som Station for selve denne Bydel ogsaa som Station for den store By Frederiksberg, ligesom den har direkte Forbindelse med Sporvejene. Men skønt en saa stor Del af Byens Befolkning bor i denne Bydel, er der ingen Forbindelse med de hurtigere Tog; alle disse